

Лола шукає подругу
Ізабель Абеді

Пригоди Лоли #1

Лолин тато родом із Бразилії, а її тітка заввишки лише вісімдесят сантиметрів. А ще від неї божеволіють мільйони шанувальників, коли вночі вона перетворюється на знамениту поп-зірку Джекі Джонс. Але чого в Лоли немає, то це найкращої подруги – а знайти її дівчинці хочеться понад усе на світі! Треба негайно щось придумати – і Лола відправляє листа, в якому звіряється про своє заповітне бажання, прямо в небо на повітряній кульці. А у відповідь отримує таємниче послання в пляшці...

Ізабель Абеді

Лола шукає подругу

Книга 1

Софії, Меме і Папулі, у яких теж є папай.

Моїй улюбленій школі з козами, якій виповнюється 100 років.

І Мартіні М. Еппінг, яка подарувала мені ідею книг про Лолу.

1.

Хто я і ким би хотіла бути

Моя подружка каже, що, перш ніж розповідати свою історію, я повинна назвати себе. Думаю, вона має рацію на всі сто. Тим паче що історія – про мене. Ну гаразд, не тільки про мене – ще й про мою подружку, але я поки не знайомитиму вас із нею, а то потім буде нецікаво. Хочу тільки додати, що зараз вона сидить поруч і допомагає мені зібрати думки до купи. І якраз підказує, що взагалі-то давно час переходити до діла.

Отже, мене звуть Джекі Джонс, мені п'ятнадцять. Я, звісно, ходжу до школи, але я ще й співачка. Я виконую поп, і на мої концерти збирається

сила народу. А одного разу мене навіть показали по ящику. Відтоді я стала знаменитістю.

Тепер я щодня роздаю принаймні три десятки автографів. Щонайперше на вечірках, днях народження і в школі. Школа теж прославилась – адже саме в ній я вчуся. На останніх батьківських зборах, я чула, навіть пропонували надати нашій школі ім'я Джекі Джонс. А директор повісив на стіну кабінету постер із моїм портретом. На ньому я в чорному шкіряному куцаку із заклепками, і в кожній руці у мене по мікрофону.

Самі розумієте, фанів у мене стільки, що й на воза не забереш, як у справжнісінької зірки. І заробляю я купу грошей. Мільйончиків так два-три за пісню. Більшу частину грошей я, звісно, жертвую на бідних дітей Бразилії. Але й мені дещо лишається. На роликові ковзани, новий маунтбайк і жуйку завжди вистачає. Як і всі зірки, я трохи ненормальна. Недавно навіть купила автомат, який продає жувальну гумку. Правда, він висів на стіні будинку, тож довелося і його разом прикупити. Невеличкий – усього чотири поверхи. Коли я показала його батькам, вони аж просльозились від щастя. Звичайно, умеблювали ми його разом. А що саме я була його господиня, мені дозволили розподілити поверхи: кому – який.

Мамі дістався перший. Там вона обладнала палату для своїх пацієнтів і художню студію для себе. Другий поверх я відвела татові. Він улаштував там музичну студію і танцювальну залу, бо теж обожнює музику. Але знаменитість усе-таки не він, а я.

Бабуся, дідусь і тітка Лізбет поселилися на третьому, а сама я – на четвертому. У мене п'ять кімнат: одна для занять альпінізмом, одна для навчання, кімната страху, басейн і дискотека для друзів. На даху розмістився наш ресторан. Туди я запрошую своїх фанів перекусити, а потім ми разом танцюємо на дискотеці.

Розповідати далі? Чи краще відразу признатися, що я живу таким життям лише тоді, коли довго не можу заснути й перевертаюся в ліжку з боку на бік?

А трапляється це частенько. Якщо бути щирою – мало не щовечора. Мама спроваджує мене спати, я слухняно вимикаю світло, але заснути не можу. Та маму це не обходить: я мушу лягати – та й годі.

Я перепробувала всі відомі способи засинання, але на те – ніякої ради! Навіть овець лічила, та й ті мене підвели. Вони не почали стрибати через огорожу, а підбігли до неї і стоять як укопані. Вийшла така мала купа, що полічити їх не було ніякої змоги. Я так засмутилася, що в мене аж голова засвербіла. А як мені все це набридло, і я гукнула: «Ну ж бо, дурепи, стрибайте хутчії!» – увійшла мама і сказала, що репетувати серед ночі нікуди не годиться. Тільки-но вона вийшла, як вівці знову збилися в купу і стали огидно бекати, ніби й справді знушаються. Я півночі згаяла на те, щоб розігнати цих дурнувятих овець, і засмутилася ще дужче.

Тоді я вирішила сходити до вбиральні. Бабуся каже, що коли полегшитися, то все непотрібне відразу де й дінеться. Я бігала туди що п'ять хвилин, і мені все легшало й легшало. Але за тринадцятим заходом мене застукала

там мама і сказала, що коли ще раз побачить мене на унітазі, то надіне на мене памперс.

От такі діла. Це як хвороба: щойно гасне світло, мені відразу стає погано. Але маму зовсім не хвилює, що у мене від темряви болить голова. Не колише її ані те, що у вусі в мене стріляє, ані те, що спина свербить. Яюсь, коли я заявила до вітальні о пів на одинадцятую, скаржачись на серцевий напад, вона так розсердилася, що пообіцяла мені наступного разу накрутити хвоста.

Усі мами такі безсердечні? Чи тільки моя, бо вона медсестра?

Я страждаю від жакливого безсоння, але всім до мене байдуже. Ще й лаються. Доводиться лежати в темряві і тримати язик на зашморзі, бо мама обіцяла власноручно накрутити мені хвоста. Навіть зараз мені так себе жаль, що яюсь аж не хочеться бути самою собою.

Цікаво, ким би я стала, якби я була не я?

О, тут безліч варіантів! Я стала б пожежником, піратом, детективом, сиротою чи взагалі б... померла. Звичайно, після чергової сварки з батьками. Ото б вони посміялись! Але вранці ми, звичайно, помирилися б, і я знову стала б співачкою.

Тепер я мрію щоночі, і мої мрії такі класні, що спати хочеться ще менше. Звісно, найперше я мрію про чотириповерховий будинок. Я уявляю його аж до півночі, поки опоряджу кожен куточок!

Правда, вранці я встаю на превелику силу, і мама весь час бурчить, що в мене синці під очима.

– Лоло, – каже вона мені, – Лоло, ти знову півночі не спала і фантазувала?

Загалом, ви вже здогадалися, що я зовсім не Джекі Джонс. І чотириповерхового будинку я теж не маю. І мені не п'ятнадцять років, а лише дев'ять. Дев'ять із половиною, якщо вже бути точною. У такому віці зарано ставати знаменитою співачкою. Тому доведеться почекати, поки я трохи підросту. А ім'я Джекі Джонс для співачки – це супер! Навіть моя подруга з цим згодна, хоча їй подобається і мое справжнє ім'я.

А ось і воно – Лола Фелозо. Лолою мене назвала мама, а Фелозо – прізвище мого татка. Воно таке дивне, тому що він із Бразилії. Я називаю його «папай». Саме так бразильські діти називають своїх батьків. Мені здається, звучить дуже ласкаво. Тато часто розмовляє зі мною бразильською. Він вважає, що мені потрібно знати його рідну мову. Але я думаю, він просто сам намагається її не забути. Папай живе в Німеччині вже дуже-дуже давно. Він і з мамою тут познайомився. Якщо чесно, вони познайомилися в потягу біля туалету. Але це, здається, зовсім інша історія.

Моя ж історія починається відразу після великодніх канікул. О пів на восьму ранку.

Ми з мамою сиділи в ідальні, і я так нервувала, що в мене знову свербіла голова. Тільки цього разу не через овечок, а тому що сьогодні був перший шкільний день. Не найперший, зрозуміло, адже дев'ятилітніх першокласників не буває.

Минулого року я перейшла до третього класу. Але для мене це все-таки був перший день, бо мені доведеться піти до нової школи.

Ми переїхали з маленького містечка до великого міста. З оцього переїзду й починається моя розповідь. Сподіваюся, тепер, коли я відрекомендувалася за всіма правилами, можна її вже починати.

Отож, місто, до якого ми переїхали, називається Гамбург, воно розташоване на Ельбі. Ельба – це така річка. Але, самі розумієте, ми переїхали до Гамбурга не через Ельбу, і не через бабусю з дідусем та тітку Лізбет. І, ясна річ, не через ресторан. Ми переїхали через таткові проблеми зі шкірою.

Ні, не подумайте, що мій папай страждає на якусь жакливу хворобу! Справжні проблеми зі шкірою радше у мами, бо вона в неї надто світла. Якщо вона з'їсть багато полуниці, то на обличчі у неї відразу з'являються червоні плями, а якщо вона збирається посидіти на сонечку, їй треба намаститися кремом, бо вона миттю стане червоною як рак.

У папая шкіра кавового кольору, він може їсти полуницю хоч відрами й сидіти на сонці, скільки душа забажає. Проблема в іншому.

У містечку, де ми дотепер жили, майже не було темношкірих людей. Навіть у мене світла шкіра, світле волосся і світло-сірі очі. Папай каже, що це через те, що мамині гени виявилися сильнішими. Думаю, це означає, що я більше схожа на маму, ніж на нього.

Я так до кінця й не второпала, що за проблеми зі шкірою у татка, але мама сказала, що серед нормальних людей таких проблем просто не буває.

Мабуть, у нашому містечку виявилось забагато ненормальних. Але те, що проблема була, це факт. Коли папай ставав у чергу до каси в супермаркеті, жінки робили таку міну, ніби з'їли лимон. Коли він забирав мене зі школи, всі починали шухукатись. Одного разу четверокласник навіть запитав, чи миється мій батько. Мусила дати йому стусана. Але від цього не легше.

Якось на стіні нашого будинку хтось написав: «Чорномазі, забирайтеся в джунглі!» – і папай сказав, що з нього досить. За два місяці ми переїхали. Не в джунглі, звичайно, а до Гамбурга, як я вже говорила.

Тут багато темношкірих людей, і досі я ще не зустрічала жодного, у кого були б через це проблеми. Настрій у тата покращав, і мені це подобається. Наша нова квартира мені теж подобається. У ній на три поверхи менше, ніж у будинку з автоматом, що торгує жуйкою, з моїх фантазій, але дідусь, бабуся й тітка Лізбет живуть прямо над нами. Для такого великого міста – це просто здорово, каже мама. Мамина лікарня теж недалеко – лише двадцять хвилин автівкою, а дідусів і татів ресторан – за п'ять зупинок метро від нашого будинку.

Але в середу, коли ця історія тільки починалася, ресторан ще не відкрився. Його ремонтували. А в мене попереду був перший шкільний день.

– Незабаром у тебе з'являться нові подружки, – казала мама дорогою до школи.

Еге ж, подружок потрібно було знайти якомога швидше. А надто найкращу. Якщо чесно, найкраща подружка мені потрібна над усе на світі. Це набагато важливіше, ніж бути Джекі Джонс, співачкою чи власницею чотириповерхового будинку з автоматом, що продає жуйки. Який від усього цього пожиток, якщо у тебе немає друзів?

Але коли в середу вранці за одну хвилину до восьмої я стояла перед дверима мого нового класу, у мене ще не було жодної подруги. Було тільки дивне відчуття в животі. І щось мені підказувало: «Лоло, Лоло, знайти найкращу подругу буде ой як непросто!»

2.

Чотири дівчинки й одне вільне місце

Я знаю ще п'ятьох дітей, яким довелося переїхати. Правда, я не знаю їх особисто, але я про них читала. У книжках. Мені здається, якщо ти прочитав про когось, ти його вже знаєш. Іноді навіть краще, ніж реальних людей.

Так от, усі п'ятеро вважали, що переїзд – це справжнє божевільня. На новому місці їм спочатку здавалося, що всі люди з'їхали з глузду. Ось, наприклад, Ханні й Нанні (мама недавно подарувала книгу про них). Ханні й Нанні – близнята, яким довелося переселитися до інтернату. Спочатку вони навіть не думали шукати подруг, бо мали всіх навколо за ненормальних. Бабуся навіть посварилася з мамою, бо вважала, що книга про Ханні й Нанні – цілковита неправда. Але мама заявила, що Ханні й Нанні нагадують їй дитинство, і так говорити не можна. Бабуся, правда, залилася при своїй думці.

Тричі на тиждень бабуся працює в книжковій крамниці. Вона продає тільки ті книги, які подобаються їй самій, і тому покупці іноді з нею сваряться. Якось бабуся мало не почубилася з одним покупцем: він хотів купити для своїх маленьких донечок книжку з малюнками, яка ну ду-у-уже не подобалася бабусі.

Правда-правда! Я це сама бачила, бо ми з тіткою Лізбет того дня зайшли до бабусиної крамниці. Покупець узяв книжку з малюнками «Вухань і його друзі», і коли хотів за неї заплатити, бабуся вирвала книжку у нього з рук і сердито вигукнула:

– Ну хіба можна давати такі книги дітям!

- Даруйте, - обурився покупець. - Якщо вам так не подобається ця книга, навіщо ж ви її продаєте у своїй крамниці?

На це бабуся заявила, що у порядних людей має бути вибір, задля цього такі книги й тримають у крамниці, але директор не має найменшого уявлення про гарні книги, не кажучи вже про здоровий глузд. Тут покупцеві урвався терпець, і він сказав, що у бабусі в самій немає здорового глузду ані на макове зернятко, й пішов, грюкнувши дверима.

Бабуся дуже засмутилася. Але мені здається, що покупець мав слушність. Бабуся сама винна, адже вона поводитися дуже невиховано. Я потім прочитала цього «Вуханя»: там у маленького рожевого зайчика такі смішні вуха. І в кінці книжки у нього з'являється багато друзів, точнісінько як у Ханні й Нанні. І вони вже не вважали свій новий дім ненормальним.

Я з самого початку знала, що з нашим будинком усе гаразд. Мені здавалося, що це найкращий будинок на світі, навіть без найкращої подружки. Але коли тієї середи я стояла перед дверима класу і прислухалася до відчуттів у животі, у мене трохи підломлювались ноги, ніби вони були зроблені з вершкового масла й почали танути.

У класі стояв неймовірний галас. Більшість дітей бігали або сиділи перемовляючись за партами. Двое хлопчаків біля дошки кидалися мокрими ганчірками. Шльоп! Пумс! Виходило забавно - один із них завжди поціляв другому у фізіономію. Я розглянулася, і мені здалося, що в класі майже самі хлопці. Принаймні я помітила лише чотирьох дівчаток. І всі вони сиділи за однією довгою партою.

В одній дівчинки шкіра була ще темніша, ніж у папая, а волосся заплетене в тисячу дрібних косичок. У дівчинки побіч неї руде волосся було зав'язане хвостиком. У третьої, навпаки, було рівне світле волосся, а в дівчинки праворуч від неї - каштанові кучері. Всі вони мали цілком симпатичний вигляд. От тільки п'ятого місця за їхньою партою не було. У мене знову засвербіла голова, і я побоялася підійти до дівчаток. Тим паче що руда з хвостиком нахилилася до дівчинки з тисячею косичок і щось зашепотіла їй на вухо. Мені це здалося дуже невихованим. Щоправда, світловолоса дівчинка усміхнулася мені, і це було приємно. Я посміхнулася у відповідь, але з місця так і не зрушила.

Та ось увійшла вчителька. Вона поклала руку мені на плече і сказала:

- Це Лола. Ми повинні підшукати їй місце. Здається, оце попереду ще вільне.

Вона показала на парту, де вже сиділи двое хлопців. В одного дуже довге волосся, у іншого - короткий «іжачок». Але обидва були темношкірими, як мій папай і дівчинка з тисячею косичок, і мені це сподобалося. Гарний знак. Я сіла на одне з вільних місць, а поряд зі мною виявилось ще одне - порожнє. Мені було якось ніяково, і хотілось, аби з'явилася ще одна дівчинка.

І справді, за півгодини після початку уроку вона з'явилася. Я відразу пригадала дідуся. Він завжди каже: «З бажаннями треба бути обережнішим, а то не знаєш, що з ними робити, коли вони здійснюються».

Правда, раніше я не розуміла, що він має на увазі, але тепер розумію.

3.

Проблема з літерою «Ж»

Ненавиджу рибу. Ні, не ту, що в акваріумі, в річці чи в морі. Там рибки просто чудові. Ненавиджу смак риби. І її запах.

Дівчинка, що увійшла до класу, сіла на вільне місце поруч зі мною. І ткнула вона рибою. Від голови до ніг. Сама вона була маленька й миршавенька, і важко було повірити, що така невелика дитина може отак ткнути. Але найжахливіше – це волосся. Воно було чорне і стирчало на всі боки. Саме від нього йшов найсильніший запах. Та найгірше було те, що сиділа вона скраю. І якщо я хотіла почути, що говорить учителька, мені доводилося повертати голову в її бік і вдихати запах риби.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=44901695&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.